

علیرضا جهانبخش می تواند بهترین باشد

آن جوانک جدی و برنامه دار

چهار سال و نیم پیش که علیرضا جهانبخش داماش گیلان و تیم ویژه امیر عابدینی را ترک می گفت و به لیگ هلند می رفت، کمتر کسی فکر می کرد او در تیم های کوچک آن لیگ سرنوشتی رشک آور داشته باشد و به جایی برسد اما آن جوانک برنامه دار و صبور و جدی و منطقی کاری را کرد که همگی یا قدری از آن را شنیده ایم و با ابعاد وسیع آن آشنا شده ایم. در خشش و گلزنی های جهانبخش در فصل نخست حضورش در «اردوی ویژه» (لیگ هلند) به گونه ای بود که باشگاه های بزرگ تر او را دیدند و تور خود را برای وی پهن کردند و اگر علیرضا جهانبخش الگومار را از میان آنها برگزیدند، به این سبب بود که فکر می کرد امکان بازی کردن و به میدان آمدن در این تیم برای او بسیار بیشتر از مثلا آژاکس است که شاید او را آن قدر پشت خط می نشانند تا بسوزد و از یادها برود. سه سال بعد از آن انتقال عقلایی علیرضا در لیگ هلند نه فقط در صدر جدول گلزنان و در عین حال یک صادرکننده پاس گل های عالی است بلکه الگومار راهم به جمع بالانشینان جدول رسانده و از هر فرصتی برای طراحی و تامین یک پیروزی تازه بهره گرفته است و رفتار او به لحاظ اخلاقی نیز اسباب تایید و رضایت ناظران بوده و او با پرهیز از حرمت شکنی های رایج در فوتبال معمولاً نمونه ای از آرامش و ارائه نمایش هایی بوده که فن و مهارت در آن حرف اول را می زند و بدون غرق شدن در غرور همواره از جایگاه خود به عنوان یک کارآموز یاد کرده حال آن که اکنون به رغم جوانی حتی می تواند فوت و فن درخشش در لیگ های خارجی را به سایر تازه واردان این عرصه ها بیاموزد.

ادای احترام به بزرگان

جهانبخش می تواند مرد نخست فوتبال ایران تلقی شود و حتی اگر انصاری فرد را بالای دست او قرار دهیم و یا به هر گز بنه دیگری برسیم، ذره ای از ارزش دستاوردهای او کاسته نمی شود. در سال گذشته وی ثابت کرد می توان بهترین بود، حاشیه های زیادی نداشت، برای بزرگترها احترام قائل بود (و مثلاً از مهدوی کیا تعریف کرد) و در یک لیگ قابل ذکر و بساطوری به بازی پرداخت که خیلی ها آرزو کنندای کاش جهانبخش بودند. زمانی که علیرضا چه بخوایم و چه نخواهیم جوان اول لژیونرهای ایران نشان داد و حتی گلزن کره ای و عالی تیم تاتنهام انگلیس (کیم میونگ سو) هم بالاتر از وی جلوه نکرد.

اما اگر قرار باشد بهترین فوتبالیست فعلی کشور را ببینیم باید چشم مان را به سمت هلند سر برگردانیم اما نه آن جا که رضا قوچان نژاد در اواخر فصل گلزنی هایش را برای هیرن فین از سر گرفته بود بلکه به سمت علیرضا جهانبخش کل یک لیگ و تیم های بزرگ آن را متوجه توانایی هایش خویش ساخته و عجا که وی به رغم نمایش های عالی اخیرش هنوز برای الگومار به میدان می آید و پیراهن غول های هلند یعنی یکی از سه ضلعی آژاکس، فاینورد و آیندهوون را به تن نکرده و در شرایطی به لاتزیو بی اعتنایی کرده که انگار محمد صلاح مصری و یالروی ساند است که منچستر سیتی را به مدعی جدی لیگ قهرمانان اروپا تبدیل کرده و یا دین آزار از تیم چلسی است که حتی وقتی رئال مادرید او را می خواهد طاقچه بالا می گذارد.

از داماش تا قله و با

برای تشخیص و معرفی برترین فوتبالیست ایران باید به سمت و سوهای مختلف نگرینست و دهها اسم را از نظر گذراند ولی در پایان همه نگاهها و بازبینی ها و بررسی ها فردی مقابل ما چهره می نمایاند که ظهورش در چنان جا بگاهی آن قدرها هم اسباب حیرت نمی شود.

برنامه تلویزیونی «۹۰» چندی پیش آن چه یک نظرسنجی از مردم نامیده شد اما به گونه ای با تعیین کاندیداها و شکل اجرای برنامه به سمت و سویی از قبل ترسیم شده پیش رفت امید ابراهیمی را به عنوان مرد سال معرفی کرد اما این هافبک وسط شاخص و ارجمند استقلال به رغم همه زحماتش و خدماتی که طی ۵ سال عضویت در جمع آبی ها و پیش از آن در سپاهان ارائه داده، شاید اصلی ترین گزیننده نبوده باشد و مکانیسم های سوق دهنده آنرا به سمت یک فرآیند کاملاً دربرگرفته و واجد همه الزامات نبوده و شاید فرد پیروز هم در خلوت خویش به این نتیجه رسیده باشد که حاصل کارش در برگیرنده یک مرد سال نشان نداده است.

خیزش از قبر!

این قطعاً تقصیر ابراهیمی نیست که کریم انصاری فرد سال ۱۳۹۶ را به بهترین سال فوتبالی خود تبدیل کرده و لیگ یونان را متاثر از خویش ساخته بود. درخشش او در تیم معمولی پانیونیوس هم با احتساب نمایش های بسیار ضعیف کریم در او ساسونای اسپانیا اسباب حیرت شده بود اما وقتی در نیم فصل ۲۰۱۷-۲۰۱۶ لیگ یونان به المپیاکوس می رفت خیلی ها معتقد بودند که وی قبر خود را کنده است و اصلاً به او بازی نخواهد رسید و اگر در پانیونیوس می ماند می توانست بسیار موثر تر واقع شود اما این محاسبات اشتباه از آب درآمد و او در این باشگاه متعلق به بندر پیرائوس یونان آن قدر گل زده و پیام آور و پیروز بوده که هم سفید و قرمزها را در مسیر کسب مقام سوم لیگ یونان قرار داد و هم خودش تا یک قدمی کسب آقای گل این مسابقات پیش رفت.

سایر عالی ها

سامان قدوسی در اوستر سوئد هم عالی کار کرده و مهدی طارمی طوری سریع در الغرافه جا افتاده که انگار سالهاست در این تیم قطری بازی می کند و علی علیپور طوری جای طارمی پر حاشیه را در پرسپولیس پر کرده که انگار رفتن طارمی از جمع سرخ ها به نفع همه بود (که البته نبود!) و حسین حسینی به گونه ای در استقلال دروازه بانی کرده که انگار سابقه اش از مهدی رحمتی هم بیشتر است و وحید امیری به فرم و شکلی در پرسپولیس گل سازی کرده که انگار داوید سیلوا در منچستر سیتی است و از منظری باید بر کار سید جلال حسینی در پرسپولیس و وریا غفوری در استقلال هم مهر تایید زد و این را هم گفت که در سال نزول آزمون و قوچان نژاد فوتبال ایران چنان استعداد ساز بود که کارلوس کی روش هرگز احساس نکرد دستش در پوست گردو مانده است.

به سوی هلند

